

fulatafgiften. Jeg maa nu i den Retning sige, at jeg naturligtvis er i fuld Overensstemmelse med det ærede Medlem, som nylig havde Ordet, idet jeg ikke kan finde rettere, end at ogsaa Skibsarten kan bære visse Byrder og Afgifter til Staten lige saa godt som ethvert andet Erhverv, og at jeg i og for sig ikke kan se andet, end at den forøgede Byrde, som dette Lovforslag vil lægge paa Skibsarten, er dog i Forhold til de mange Lettelser, som ere indtraadte der, saa ubetydelig, saa jeg ikke tror, at der var særlig Anledning for Skibsarten til at skrige meget højt ved det Tillæg, som her kommer. Men der er nu kommet dette interessante frem, at det synes, som om Tinget her har en Opfattelse om Unseligheden af at gaa en anden Vej i hele Konsulatafgiftsspørgsmaalet, end man tidligere har gaaet her til Lands. Det er jo i og for sig ikke noget forunderligt, thi hele den øvrige Verden er jo ogsaa gaaet denne Vej. Den Form, hvori vi for Tiden have Konsuler her i Danmark, er jo en Form, hvorunder man tidligere omkring i andre Lande har haft Konsuler, nemlig saaledes, at man søger dem ud væsentlig af Forretningsmænd, boende paa de forskellige Steder, og overlade dem Eksekvatur- og Konsularrettigheder, men de fleste større Lande have lidt efter lidt forladt dette Standpunkt og ere gaaede over til at ansætte faste Embedsmænd paa de forskellige Steder, hvor de mente at have større Interesser at repræsentere, altsaa væsentlig saaledes, at der blev ansat i de forskellige Lande Konsuler eller Generalkonsuler, under hvem hele Tilshyret med vedkommende Landes maritime og Handelsinteresser skulde henlægges. Dette Spørgsmaal har jo særlig været stærkt oppe i vort Naboland under Behandlingen af Konsulatspørgsmaal. Den der nedsatte Konsulatskomite har afgivet en meget stor Beretning, som kraftig og bestemt tager Ordet for, at man for Norges Vedkommende gaar over til en saadan Ordning, hvorved man affkaffer hele det store Konsulatskorps, som lønnes, og derimod væsentlig gaar over til at have fast ansatte Konsuler, som blive lønede af Staten. Det er jo ogsaa det, som alle de Herrer, der have haft Ordet her i Dag, have udtalt sig for. Sa, jeg for mit Vedkommende har ikke noget bestemt at sige mod hele denne Tanke. Jeg ser ikke rettere, end at hvis man gaar den Vej, vil det altid være et Fremskridt. Jeg antager, at man altid vil bedre kunne faa de Interesser varetagne, som skulle repræsenteres i Udlandet, ved at have faste Embedsmænd, lønede Embedsmænd end ved

at have tilfældige Konsuler, tilfældige Handelsfolk, som tit ikke ere indfødte, ansatte i de Pladser. Althaa for mit Vedkommende kan jeg kun se en Fremgang i en saadan Forholdsregel og kan for mit Vedkommende i Princippet fuldstændig godt slutte mig dertil og med Glæde arbejde videre i den Sag, hvis man mener, at der kan komme noget ud deraf, men ærede Medlemmer ville jo nok ogsaa se, at en saadan Vej kan umulig undgaa at blive temmelig kostbar. Jeg tvivler meget paa, at det skal kunne lykkes at faa de Byrder, som hvile enten paa Skibsarten eller Staten, i alt Fald de Udgifter, som en saadan Forholdsregel vilde medføre, nedsætte, hvis man gaar over til at have faste Konsuler, notabene, naar man virkelig vil skaffe sig Repræsentanter paa de Steder, hvor man har Interesser.

Der har jo været slaaet paa forskellige Former, som dog ikke have været videre udførte her, men som man kunde udville for at faa hele denne Sag ordnet. Det ærede Medlem for Fræsto Amts 6te Valgkreds (Bosjen) bragte den Tanke frem, om man ikke skulde opgive Konsulinstitutionen i dens nuværende Form og væsentlig holde sig til nogle enkelte, saa vidt jeg erindrer, blev der nævnt en 14—16 forskellige Havne, hvor de største Konsulatafgifter blive ydede, saaledes at man kun tager Indtægten der. Der vilde da, mente det ærede Medlem, der fremkomme et Beløb af omtrent 100,000 Kr. Det vil altsaa være den overvejende Del af Konsulatafgifterne, som paa den Maade gik ind paa disse enkelte Steder. Man burde saa opheve dem paa de andre Steder og ikke give Gebhør der, og det, som saa skulde til, for at lønne de faste Konsuler i disse 14—16 Havne, skulde udredes af de 100,000 plus, hvad Staten da maatte skyde til; ja til Dels ser jo denne Tanke ganske tiltalende ud. Jeg vil dog allerede her bemærke, at det maatte dog maaſte blive en noget for lille Sum at give en Mand, naar han skal leve i Udlandet, en Lon paa 6,000 Kr., som jeg tror, der blev sagt. Det, tror jeg vanskeligt, man skal kunne faa en dansk Mand til at leve for i Udlandet og være i Stand til at repræsentere de danske Interesser, naar han ikke ved Siden af sit Konsulat maatte drive nogen som helst Forretning; det maatte i alt Fald være en Betingelse. Jeg skal imidlertid ikke gaa nærmere ind paa det; men jeg har kun her straks villet vise ærede Medlemmer, at det vil let blive en Form for Ordningen, som vil blive kostbar for Staten. Tilmed lader det sig ikke nægte — Menneſter ere vi jo alle — at det jo da nok er rimeligt, at ikke